

den nævnte aktion - f.eks. omtalt i Politiken den 27. juli 2000 - så er det alene udtryk for, at man vil hindre handel med DVD-film uden om FDV's medlemsbutikker. At påstå, at det er et spørgsmål om mærkning af DVD-filmene, er vrøvl, eftersom loven ikke stiller krav om at DVD-filmene skal være mærket. Mærkningen kan jo f.eks. være foretaget på hylderne, rumopdeling o.s.v., så kunderne ikke er i tvivl om, hvad der er børnefilm, og hvad der er voksenfilm.

Svar (10/8 2000)

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Ingen branche- eller interesseorganisation har kompetence til at træffe beslutning om beslaglæggelse af videoer og DVD-kassetter, hverken i henhold til filmloven eller anden lovgivning. Det er politiet og anklagemyndigheden, der i henhold til de almindelige regler i retsplejeloven har ansvaret for at håndhæve filmlovens mærkningsregler og i den forbindelse træffe eventuelle straffeprocessuelle foranstaltninger.

Kravet om mærkning gælder for alle film, danskproducerede som importerede film, og uanset, om de vises i biografen eller sælges, udlejes eller udlånes offentligt som video eller DVD. Reglerne er ens for alle, og jeg er derfor uenig i, at de skulle virke diskriminerende i forhold til nogle distributører eller butikker.

Efter filmlovens § 21 har kulturministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om mærkning af film. Reglerne findes i bekendtgørelse nr. 30 af 16. januar 1998 om Medierådet for Børn og Unge. Det er et krav i bekendtgørelsen, at mærkningen er påtrykt eller påsat som mærkat på selve videogrammet, jf. § 20, stk. 1. På VHS-kassetter skal selve kassetten tillige mærkes, jf. § 20, stk. 3. Det er således ikke tilstrækkeligt, som det står i begrundelsen til spørgsmålet, at lave en mærkning i butikken, hvor video eller DVD-kassetten sælges eller udlejes. Kravet om mærkning af selve videogrammet skal sikre en effektiv forbrugeroplysning og dermed beskyttelse af børn og unge.

Spm. nr. S 3529

Til skatteministeren (14/8 2000) af:

Kim Behnke (FRI):

»Vil ministeren oplyse efter hvilke regler og hvor tit, Told & Skat indhenter tilbud fra forskellige pengeinstitutter angående håndtering af Told & Skats mange pengeformidlinger og kapitalforvaltning?«

Begrundelse

Det fremgår af Told & Skats materialer, at de benytter BG-bank. Tidligere, da Giro var en del af statens egen virksomhed kunne der måske argumenteres for, at Told & Skat benyttede statens eget »pengeinstitut«. Nu er det imidlertid således, at staten ikke længere driver pengeinstitutvirksomhed i Danmark. Derfor må Told & Skat have sit behov for pengeoverførsler, kapitalforvaltning o.s.v. løst »ude i byen« hos et privat pengeinstitut. En så stor kunde som Told & Skat må kunne opnå betydelige fordele ved at lade pengeinstitutterne konkurrere om opgaven. Derfor er spørgeren interesseret i, efter hvilke regler og hvor tit der foregår denne markedsvurdering.

Svar (21/8 2000)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Som anført i begrundelsen for spørgsmålet varetages Told Skat's betalingstransaktioner af BG Bank.

Det følger af Rådets direktiv nr. 92/50 af 18. juni 1992 (tjenesteydelsesdirektivet), der trådte i kraft i Danmark 1. juli 1993, at alle større tjenesteydelser i Told Skat skal udbydes i det omfang Told Skat ikke selv varetager/vil varetage opgaverne. Det følger endvidere af direktivet, at opgaverne efter det første udbud påny skal udbydes med jævne mellemrum.

Det fremgår ikke direkte af tjenesteydelsesdirektivet, hvor længe en kontrakt kan løbe, før den igen skal i udbud, men det antages ifgl. Vejledning om kontrakter om komplekse IT-ydelser, udgivet af KonkurrenceStyrelsen i januar 1999, at kontrakter bør have en løbetid, der ikke er længere end 4 år, med mindre særlige forhold kan begrunde det.

Særlige forhold, der kan begrunde en længere løbetid end de 4 år kan fx. være af teknisk ka-